

La meua Mónica és l'ama

ÉS L'ÈXIT ELECTORAL D'OLTRA, ALLÒ QUE FA QUE L'ALA DURA DEL BLOC SEMPRE JUGUE AQUESTA PARTIDA DE PÒQUER AMB UN CARTELL AL SEU FRONT EN QUÈ ES POT LLEGIR: "VAIG 'DE FAROL'".

JOSEP MORENO

Continua la cançó: "del corral i del carrer, de la figuera i la parra, i la flor del taronger". És cert que la coneguda cançó de bressol valenciana no diu "i de la llista de les generals", però si alguna cosa és certa en aquest món capitalista i globalitzat és que tot acaba tenint un amo. Les llistes electorals, també.

Mai no he amagat la meua simpatia personal per Mónica Oltra. De fet, un dia, en una de les presentacions del llibre de Sergi Castillo, *Tierra de saqueo*, vam compartir taula i li vaig donar la paraula afirmant que "malgrat les discrepàncies polítiques que mantenim, i no en són poques, és un plaer tenir adversaris polítics que m'inspiren respecte en lloc de repugnància". En acabar l'acte, un trompallot que va afirmar ser del meu partit (i devia ser-ho, perquè tenia un càrrec de dos paraules), va recriminar-me el to amistós amb un "a Blanqueries vas". L'home no sabia que els del carrer de Blanqueries acabarien fent-la vice-presidenta i que haurien d'estimar-la encara més que no jo.

Ara, com a ciutadà *desmilitaritzat*, observe amb no poca angoixa les seues piques i els seus bacs (que ja en porta alguns). Em falten dades per saber si ha caigut ella soleta o l'han feta caure, però en qualsevol cas, en política, la veritat importa ben poc. Al capdavant, un bac és un bac, i prou bé que ho sap ella.

No obstant això, ha tingut encerts grans i meritoris. Ha estat capaç de trobar el to correcte per connectar amb el millor "jo" del president Ximo Puig, i la va encertar amb la desautorització ràpida i contundent del lamentable episodi del Rototom, amb motiu de l'intent de boicot al cantant israelià Matisyahu en el festival *reggae* de Benicàssim. I, pel que em consta, l'ha encertat de ple en la majoria de nomenaments del seu cercle de confiança.

Però com la coalició Compromís viu immersa en una ciclogènesi explosiva

perpètua (el PSOE també, però en diuen "gota freda", com en els temps del president Lerma), ara ha patit la borrasca de la confecció de les llistes al Congrés espanyol, que venia carregada de núvols de plom com a conseqüència de la possible aliança amb Podem. Els propietaris –a l'escriptura– de l'aparell territorial orgànic que Mónica Oltra va llogar per poder optar al càrrec de presidenta de la Generalitat, li han volgut revisar la quota a pagar en comprovar com de bé li ha anat el negoci als d'Iniciativa del Poble Valencià: la vice-presidència del Consell i –per simpatia– l'alcaldia de València. Els amics del Bloc Nacionalista Valencià tenen raó en una cosa: ni Iniciativa ni Verds-Equo no podran construir un aparell com el del Bloc. En primer lloc, perquè aquest material, com la uralita feta amb amiant, ja no el venen a les ferreteries, i després, perquè no es pot dir una cosa i la contrària: si dius que els partits polítics són el dimoni, per què n'has de formar un?

No resulta difícil aventurar que l'èxit de Compromís té molt a veure amb la

projecció mediàtica d'Oltra d'aquests últims anys i la seua habilitat a l'hora de generar complicitats entre sectors socials (i els seus líders inclosos) als quals els grans partits tenien barrat el pas feia molts anys. Però sobretot s'explica pel seu llenguatge més intel·ligible per als votants més joves, saturats de la retòrica buida en què alguns polítics valencians semblaven –i encara semblen– còmodament instal·lats. També ha tingut i té molt a veure amb la intel·ligència política, el sentit comú i l'altura de mires demostrada per un Enric Morera que ha entès molt bé tot allò que podia perdre un Bloc que a les set primeres legislatures de les Corts valencianes ni tan sols no va tenir-hi representació. És la certesa íntima –molt íntima– que tots els seus escons actuals pivoten sobre l'èxit electoral d'Oltra, allò que fa que l'ala dura del Bloc sempre jugue aquesta partida de pòquer amb un cartell al seu front en què es pot llegir: "Vaig de farol".

Tan cert és això com que governar no et permet passar tantes hores als platós de La Sexta i fa que rebaixes el to, fent-lo menys espectacular i mediàtic. També és cert que en política dos més dos no acostumen a sumar quatre. De vegades sumen zero, en ocasions cinc, i tot sovint, tres. Però malgrat tant d'article vaticinant la seua derrota orgànica en el darrer torcebraç amb alguns sectors del Bloc; malgrat tanta entrevista concedida per reflexionar sobre si tocava, o no, un pacte amb Podem; malgrat tants cops de pit i tantes conversions entusiastes a l'essència de Compromís, ha quedat clar que l'amo del corral orgànic potser continua sent el Bloc, però al carrer és indubtable qui mana. Alguns van decidir jugar una partida que tenien perduda, perquè, en efecte, de la llista i del carrer, la meua Mónica és l'ama.

Consultor en comunicació